

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/1301-2/2015.	
Érkezett: 2015 JÚL 02.	
Alkotmánybíróság 1015 Budapest Donáti u. 35-45.	Tövisskesné Dsupin Judit
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 5	
Tárgy: alkotmányjogi panasz indítvány kiegészítése Ügyszám: IV/1301-1/2015.	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Tövisskesné Dsupin Judit szám alatti lakos az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (2) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítvány kiegészítést

terjesztem elő.

Kiegészítésemet az Alkotmánybíróság kérésére küldöm. A levelüket 2015. május 28-án vettem át.

Az alkotmányjogi panasz indítványban megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezések: *2014. évi LXXVII. törvény az egyes fogyasztói kölcsönszerződések devizanemének módosulásával és a kamatszabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről 10. § és a 15. § (1) bekezdése.*

A levélben azt írják, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (2) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt akkor lehet benyújtani, ha az alaptörvény-ellenes jogszabály rendelkezésének alkalmazása vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem, és nincs a jogsérelem orvoslására szolgáló jogorvoslati eljárás, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette.

A panaszolt jogszabályi rendelkezések közül a 2014. évi LXXVII. törvény 15. § (1) bekezdését az Erste Bank Zrt. közvetlenül, bírói döntés nélkül alkalmazta, amikor forintosította ezen jogszabály szerint meghatározott piaci árfolyamon az általa felmondott szerződés devizában nyilvántartott, a felmondáskor azonnal lejárttá tett, kölcsön jogcímen fennálló teljes hátralékos tartozásomat. Amennyiben a szerződés nem lenne felmondva, a 2014. évi LXXVII. törvény 10. §-a szerinti árfolyamon forintosította volna a nyilvántartása szerinti hátralékos. A két jogszabályi rendelkezésben azonos árfolyamot határoztak meg, amelyen a bankok forintosíthattak. A panaszolt jogszabályi rendelkezések hatályosak, ezért a bankok erre hivatkozva végezték el a forintosítást minden szerződés esetén, amelyre ezen rendelkezések hatálya kiterjed. Bírósághoz keresetet benyújtani emiatt nincs értelme, hiszen a hatályos jogszabályi rendelkezés szerint történt a forintosítás, miközben a meglévő jogszabályokat és az Alaptörvény általam megjelölt rendelkezéseit éppen a panaszolt jogszabályi rendelkezés meghozatalakor hagyta figyelmen kívül a törvényhozó testület.

Az Alkotmánybíróság előtt van a 2014. évi XL. törvény egyes rendelkezéseivel kapcsolatos panasz indítványom. Megpanaszoltam benne, hogy a túlfizetésem ellenére hátralékos adóssá tett az Erste Bank Zrt, mert a tisztességtelenül felszámított összegekkel fizetéseképtelenné tett. Ezt követően felmondta a szerződésemet. Amennyiben ennek a panaszomnak Önök helyt adnak, a közokiratba foglalt banki felmondás hatályát vesztheti, s

ekkor a 2014. évi LXXVII. törvény 10. §-a alapján kellene forintosítania a banknak. Ezen túlmenően jelen kiegészítésemben egyéb ok miatt is jogszabály ellenesen elkészítettnek tartom a felmondást, amit le fogok írni. Mindezek miatt úgy vélem, hogy mindkét rendelkezés megpanaszolásában személyesen érintett vagyok.

A levélben arról tájékoztatnak, hogy a beadványom nem foglal magába kellő indokolást arra vonatkozóan, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezések miért ellentétesek az Alaptörvény indítványban megjelölt rendelkezéseivel.

Az Alaptörvény alábbi rendelkezéseivel tartom ellentétesnek a sérelmezett jogszabályi rendelkezéseket, és állításomat újra indokolom, a panasz indítványba foglaltakat kiegészítve.

1. Alapvetés M) cikk

(1) Magyarország gazdasága az értékkeremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.

(2) Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.

Az Alkotmánybíróság előtt ismeretes, hogy a magyar kormány nevében Navracsics Tibor közigazgatási és igazságügyi miniszter indítványozta 2013. november 29-i beadványában az Alkotmánybíróság előtt, hogy az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdését értelmezze abból a szempontból, hogy közvetlenül levezethető-e a devizaalapú hitelezéssel kapcsolatosan a devizaalapú hitelekben meglévő, tömegesen alkalmazott szerződési feltételek, az ezt megerősítő bírói ítéletek valamint az ezek alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezés alaptörvény ellenessége. Ügyszám: X/1769-0/2013

Az Alkotmánybíróság a 8/2014. (III.20.) AB határozatában a kormány ezen kérdésére a következő rendelkezést hozta:

"1. Az Alkotmánybíróság megállapítja: az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdése második mondatából az államnak az a kötelezettsége következik, amely – az Alaptörvényben szereplő alkotmányos értékek figyelembevételével – a fogyasztók érdekeit védő, az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben fellépő intézményrendszer létrehozására és fenntartására, továbbá a fogyasztók jogait biztosító jogszabályok megalkotására vonatkozik.

2. Konkrét bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapítására az Alaptörvény alapján, megfelelő indítványra, az Alkotmánybíróság jogosult. Bíróági ítéletnek azokat a konkrét jellemzőit, amelyek közvetlenül az M) cikk (2) bekezdéséből eredő alaptörvény-ellenességet okoznának, alkotmányértelmezési hatáskörben nem lehet megállapítani.

3. Az M) cikk (2) bekezdéséből közvetlenül következhet valamely jogszabály alkotmányellenessége. Valamely jogszabály vagy rendelkezésének Alaptörvénnyel való

összhangja megítélésénél a vizsgált rendelkezés szabályozási környezetét is figyelembe kell venni".

Ezt követően született meg a hitelezéssel kapcsolatban meglévő társadalmi probléma rendezése érdekében a 2014. évi XXXVIII. törvény a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről¹, majd ennek végrehajtásáról rendelkező 2014. évi XL. törvény és a 2014. évi LXXVII. törvény.

Az indítványból idézném a kormány álláspontját a devizaalapú hitelekéről:

" Megfelelő alkotmánybíróági gyakorlat hiányában különösen kérdéses, hogy alkalmazható-e az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdése közvetlenül olyan esetben, amikor a fogyasztók széles tömege kerül súlyos helyzetbe valamilyen szerződéstípus miatt, és a bíróságok következtlenek annak megítélésében, hogy e szerződéstípus megfelel-e a jogszabályi feltételeknek. Tipikusan áll fenn ez a kérdés a devizaalapú hitelszerződések vonatkozásában, amelyek esetében a hitelintézetek a devizában történő hitelnyújtás legnagyobb kockázatának, az árfolyamváltozásnak minden veszélyét a hitelfelvevőkre hárították. Ezen túlmenően két tipikus, szintén csak a hitelfelvevőkre hátrányos feltétel is felveti az erőfölénnyel visszaélés lehetőségét és a fogyasztók jogos sérelmét: az egyoldalú kamatemelés, valamint az árfolyamrész alkalmazása. Előbbi esetben a devizahitel-szerződések a szerződő felek egyenjogúságának elvét sértve, kellő pontossággal meg nem határozott esetekben biztosítják a jogot a hitelező számára az egyoldalú kamatemelésre. Utóbbi esetben pedig a hitelintézet a hiteltörlesztéshez szükséges devizát a hitel folyósításakor vételi árfolyamon számítja fel az ügyfélnek, a hitel törlesztésekor azonban már eladási árfolyamon számolja el. A devizaalapú forint hitel esetén a kölcsönszerződés alapján a bank az ügyfél részére azonban devizát nem bocsát rendelkezésére, sem effektíve, sem átvitt, jelképes értelemben. Devizához ezen ügylet keretei között az adós semmilyen módon és mértékben nem juthat, a hitelező kizárólag forintot bocsát a rendelkezésére, így az árfolyam-különbözet mögött valójában nincs banki szolgáltatás. "

" ...így az árfolyam-különbözet mögött valójában nincs banki szolgáltatás. "

Álláspontom szerint a kormány a devizaalapú hitelekre vonatkozóan nem jelölte meg teljeskörűen, hogy miért tudták a bankok a deviza árfolyamkockázatát az adósokra hárítani. Ugyanis a kormány kizárólag arra a szerződési feltételre hivatkozik, amikor az árfolyamkockázat bankok általi adósra hárítását említi, amely az árfolyamkockázat adós általi viseléséről rendelkezik, miközben évek óta tartó folyamatról van szó. *Ennek során a szerződés alapján megtörtént gazdasági események vizsgálata elkerülhetetlen, ha a felek egymással szemben támasztott követeléseinek jogosságát akarjuk megvizsgálni.*

A kialakult helyzet nem kizárólag a szerződés aláírása által állt elő, hanem a szerződés alapján ezt követően lezajlott gazdasági események következtében. A

szerződési feltételekre való hivatkozás soha nem lehet elegendő ahhoz, hogy bármit is követelhessenek a felek egymástól. Mindig vizsgálni kell azt is, hogy a felek mit nyújtanak egymásnak, és hogy a hatályos jogszabályok szerint zajlik-e a folyamat.

A kölcsönszerződésekbe foglalt szerződéses rendelkezés, miszerint az árfolyamkockázatot az adós viseli, abban az esetben alkalmazható, amennyiben a deviza rendelkezésre bocsátása megtörténik. Azonban a devizaalapú hitelek esetében a kormány indítványában megállapítja,

" az árfolyam különbözet mögött nem volt banki szolgáltatás".

A panasz beadványomban én is megírtam az Alkotmánybíróságnak, hogy úgy számolta fel a bank terhemre az árfolyamkockázatot, hogy banki szolgáltatás nem volt mögötte.

Alaptörvény R) cikk

- (1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.
- (2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.
- (3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Az árfolyamkockázat adós általi viseléséről szóló szerződéses rendelkezésre alapozva a bankoknak csak a hatályos jogszabályok megsértésével volt lehetőségük felszámítani az adósok terhére az árfolyam különbözetet, mert a Ptk. 523. §-a csak a rendelkezésre bocsátott pénzösszeg visszafizetésére kötelezi az adósokat. A Számviteli törvény rendelkezése szerint pedig a banki szolgáltatást tanúsító banki kivonat adatait a bank köteles lett volna rögzíteni a könyvviteli nyilvántartásban (2000. évi C. törvény a számvitelről 165. §) mint hitelfolyósítást. Ebben az esetben nem lett volna lehetőség a bank hitelnyilvántartási számlájára devizát felkönyvelni, és fel sem merülhetett volna az a kérdés, hogy az adós terhére fel lehet-e számítani az összes árfolyamkockázatot.

A pénzkölcsönnyújtásról az 1959. évi IV törvény a polgári törvénykönyvről a következőképpen rendelkezik:

Ptk. 523. § (1) „A kölcsönszerződés alapján a hitelintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni.

(2) Ha a hitelező hitelintézet – jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – az adós kamat fizetésére köteles.

2000. évi C. törvény a számvitelről:

165. § (1) Minden gazdasági műveletről, eseményről, amely az eszközök, illetve az eszközök forrásainak állományát vagy összetételét megváltoztatja, bizonylatot kell kiállítani (készíteni). A gazdasági műveletek (események) folyamatát tükröző összes bizonylat adatait a könyvviteli nyilvántartásokban rögzíteni kell.

(2) A számviteli (könyvviteli) nyilvántartásokba csak szabályszerűen kiállított bizonylat alapján szabad adatokat bejegyezni. Szabályszerű az a bizonylat, amely az adott

gazdasági műveletre (eseményre) vonatkozóan a könyvvitelben rögzítendő és a más jogszabályban előírt adatokat a valóságnak megfelelően, hiánytalanul tartalmazza, megfelel a bizonylat általános alakai és tartalmi követelményeinek, és amelyet - hiba esetén - előírászerűen javítottak.

Az árfolyamkockázat adós általi viseléséről szóló szerződéses rendelkezésnek az alkalmazására nem nyílt meg a joguk: jogellenes módon, több hatályos törvényi rendelkezés egyidejű megsértésével devizát könyveltek fel a hitelnyilvántartási számlára, miközben a Ptk. 523. §-át és a számviteli törvény 165. §-át megsértették. Ez a cselekménysor álláspontom szerint a büntető törvénykönyvben van definiálva. Emiatt az Alkotmánybíróság jogköre nem elegendő a probléma teljes körű rendezésére.

A jogszabályok megsértése során a bankok tévedésbe ejtették az adósokat, mert devizaalapú kölcsönszerződésként nevezték el ezeket a szerződéseket, így az adósok joggal hihették azt, hogy jelen volt a jogügyletben a deviza. Erre alapozva történt meg a kereskedelmi árrés felszámításáról rendelkező szerződési feltétel alapján a kereskedelmi árrés felszámítása, és szintén a szerződés devizaalapú elnevezésére hivatkozással került bele a szerződések mindegyikébe az árfolyamkockázat adósra hárításáról rendelkező szerződéses feltétel. Az árrés és a deviza árfolyam különbözetének felszámítása során rendkívül nagyszámú károkozás történt, miközben egyes médiákban jelenleg is arról tájékoztatják a széles hallgatóságot, és nézőket, hogy az ügylet során a deviza jelen volt, szükséges volt a kölcsön folyósításához.

A törvényalkotáskor, amely éppen amiatt történt, hogy az adósok alaptörvényben biztosított alkotmányos jogai a továbbiakban ne sérüljenek, a törvényhozó testület a piaci árfolyamon történő forintosítással figyelmen kívül hagyta azt, hogy a folyósításkori árfolyam jóval alacsonyabb volt a forintosításra meghatározott árfolyamtól. Ezzel biztosította a bankok erőfölénnyel való visszaélésének lehetőségét a továbbiakban is. Figyelmen kívül hagyta maga a törvényhozó testület is azt, hogy a hatályos jogszabályokat megsértették a bankok akkor, amikor a devizát rendelkezésre bocsátás nélkül nyilvántartásba vették, mégis lehetővé tették azt, hogy a folyósításkori árfolyamnál jóval magasabb árfolyamon kiszámolt forintértékre számíthassák át a bankok az adósoktól követelhető összegeket.

A törvényhozó testület a piaci árfolyamon történő forintosítás elrendelésével bebetonozta a devizaalapú hitelezés során a bankok erőfölénnyel történő visszaélését és a deviza jogellenes nyilvántartásba vételét, hiszen a folyósított forinttól lényegesen magasabb forintérték követelésére biztosított lehetőséget, immár törvénybe foglaltan. A törvényhozó testület ezáltal nem a hitelfeltevők alaptörvényben biztosított jogait védi, hanem a bankokat felmentette az eddig elkövetett minden jogsértő, és alaptörvénybe ütköző magatartás alól, amely a szerződés megtévesztő elnevezésén alapult, és a deviza jogellenes nyilvántartásba vételével vette kezdetét.

Az Alkotmánybíróság a határozatának indokolásában, amelyet a kormány indítványára hozott, megemlíti a 9000/1946.(VII.28.) ME rendeletet.

Ez a rendelet a közokiratba foglalt tartozáselismeréssel kapcsolatosan jogi védelmet biztosít, mert arról rendelkezik, hogy **közokiratba "a pénzösszeget forintértékben kell meghatározni"**, ellenben nem vette figyelembe egy esetben sem a közokiratot készítő közjegyző ezt a jogszabályi rendelkezést. A tartozáselismerő közjegyzői okirat aláírásával deviza megfizetésére vállaltam közjegyző előtt kötelezettséget. A szerződés bank általi felmondásakor a bank által felmutatott hitelnyilvántartási számláról került közokiratba devizaösszeg, mint amit azonnal lejárttá tett. A bank ezek után végrehajtás elrendelését kérte ellenem, a végrehajtható okiratban a felmondásba foglalt lejárt kölcsöntartozást foglalta a közjegyző okiratba az okirat végrehajtandó részeként, tehát devizaösszeget foglalt közokiratba. Valamint nem vette figyelembe a jelzálogjogot bejegyző Földhivatal sem a 9000/1946. (VII.28.) ME rendeletet, amikor a bank kérésére devizaösszeget jegyzett be jelzálogjogként a tulajdoni lapra.

A 109/1999. (XII.29.) FVM rendelet 1. számú mellékletét:

"Ingatlan-nyilvántartási kérelem I." nyújtotta be az Este Bank Hungary Nyrt 2008. 03. 25-én a Körzeti Földhivatalba Hajdúböszörményben, hogy a jelzálogjogát bejegyeztesse a családi házunkra. A bank kérelmét csatolom.

109/1999. (XII.29.) FVM rendelet

18. §

(3) A bejegyzésben megjelölt összeg csak egyféle - vagy belföldi vagy külföldi - pénznemben szerepelhet.

Az Alkotmánybíróság a 8/2014. (III. 20.) AB határozatában az indokolásban megemlítette a 9000/1946. (VII.28.) ME rendeletet, amelynek a 12. § (1) bekezdése szerint közokiratban a pénzösszeget forintértékben kell meghatározni:

9000/1946. (VII.28.) ME rendelet

12. § (1) Az 1946. évi augusztus 1. napjától kezdve minden közokiratban, ideértve bírói vagy más hatósági határozatokat is, a pénzösszeget forintértékben kell meghatározni, még pedig akkor is, ha a határozat alapjául szolgált beadványt vagy keresetlevelet az 1946. évi augusztus hó 1. napja előtt adták be. Az ennek a rendelkezésnek megfelelően forintértékben meghatározott pénzösszeget azonban a minisztérium rendeletében (7. §) meghatározandó értékarány alapulvételével abban az érmenemben vagy értékben is ki kell fejezni, amelyben az eredetileg is kifejezve volt vagy amelyben a kötelezettséget eredetileg meghatározták.

Álláspontom szerint a pénzösszeg közokiratban történő szerepeltetésére vonatkozó rendelkezés alapvetően tér el egymástól a két rendeletben, miközben a devizaalapú hitelezés során mindkét rendelet hatályos volt. A 9000/1946. (VII.28.) ME rendelet hatályban maradását a kormány rendelte el a 383/2007. (XII.23.) Kormányrendeletében, ennek következtében a miniszterelnöki rendelet mind a mai napig hatályos.

Álláspontom szerint a devizakövetelés esetében, és minden devizaalapú hiteles esetén jogellenes, mert nem szolgáltatott devizát a bank. De amennyiben közokiratba sem lehetett volna foglalni a devizakövetelést, akkor végrehajtási eljárás keretében nem

lenne lehetősége a banknak más forintértéket követelni, mint amennyit nyújtott, amennyiben a 9000/1946. évi miniszterelnöki rendeletet figyelembe vették volna a közjegyzők és a Földhivatal. Törvényhozáskor pedig a piaci árfolyamon történő forintosítást sem lehetett volna elrendelni, mert az adósok kötelezésére közokiratba foglaltan csak a folyósításkori forintösszegek szerepelnének.

Kérem az Alkotmánybíróságot, foglaljon állást abban a kérdésben, hogy melyik rendelet szerint kellett Magyarországon eljárni a devizaalapú hitelezés során a közjegyzőknek, a földhivataloknak, és a bíróságoknak. A helyzet anélkül is rendkívül nehéz, hogy még tetézzék ellentétes jogszabályi rendelkezés, ami jogbizonytalanságot eredményez, illetve a korrupció melegágya.

8/2014. (III.20.) AB határozat

Indokolás

II.

[44] [Az Alaptörvény K) cikkének ez nem mond ellent: a K) cikk a pénzrendszer alkotmányi alapja. Nemzeti fizetőeszközünk 1946. augusztus elseje óta a forint. A forint bevezetéséről szóló miniszterelnöki rendelet – a 9000/1946. (VII. 28.) ME rendelet a forintérték megállapításáról és az ezzel összefüggő rendelkezésekről – előírta, hogy a forintértékre szóló értéket minden állami és egyéb közpénztár fizetésekként névértéken köteles elfogadni. Kimondta, hogy 1946. évi augusztus hó 1. napjától kezdve minden állami, törvényhatósági és községi bevételt és kiadást forintértékben kell megállapítani, úgyszintén minden állami, törvényhatósági és községi pénztár és hivatal számadását ebben az értékben kell vezetni, a közokiratokban a pénzösszeget forintértékben kell meghatározni. Az Alaptörvény ezzel szemben maga mondja ki, hogy „Magyarország hivatalos pénzeme a forint.”]

9000/1946. (VII.28.) ME rendelet a forintérték megállapításáról és az ezzel összefüggő rendelkezésekről

12. § (1) Az 1946. évi augusztus 1. napjától kezdve minden közokiratban, ideértve bírói vagy más hatósági határozatokat is, a pénzösszeget forintértékben kell meghatározni, még pedig akkor is, ha a határozat alapjául szolgált beadványt vagy keresetlevelet az 1946. évi augusztus hó 1. napja előtt adták be. Az ennek a rendelkezésnek megfelelően forintértékben meghatározott pénzösszeget azonban a minisztérium rendeletében (7. §) meghatározandó értékarány alapulvételével abban az érmenemben vagy értékben is ki kell fejezni, amelyben az eredetileg is kifejezve volt vagy amelyben a kötelezettséget eredetileg meghatározták.

7. § (1) A pengőben való kötelező számítás helyébe az 1946. évi augusztus 1. napjától a forintértékben való kötelező számítás lép.

Amennyiben a kötelezettségvállaló nyilatkozat készítésekor a közokiratban a közjegyző ezen miniszterelnöki rendelet figyelembe vételével a pénzösszeget forintértéken határozta volna meg, még abban az esetben sem lehetne végrehajtást elrendelni ellenem, hogy a devizát annak erősödésével együtt beszédhessék, ha valóban devizát bocsátott volna a rendelkezésemre a hitelnyújtó bank. A deviza árfolyam erősödéséből fakadó árfolyamkülönbséget végrehajtási kényszerrel nem lehetett volna behajtani.

A törvényhozó testület is megsértette ezzel a hatályos rendelkezést, hiszen figyelmen kívül hagyta ezt a miniszterelnöki rendeletet a 2014. évi LXXVII. törvény 10. §-ának és 15. § (1) bekezdésének meghozatalakor a piaci árfolyamon történő folyósítás elrendelésével. Amennyiben figyelembe vették volna törvényhozatalakor azt, hogy az ingatlanos szerződésekkel kapcsolatban elkészített tartozáselismerő közjegyzői okiratokba csak forintértéken szerepeltethették volna a pénzüsségeket a közjegyzők, a banki nyilvántartásokban szereplő devizahátralékot folyósításkori árfolyam elrendelésével lehetett volna forintosítani. Ekkor nem lett volna a bankoknak lehetőségük a továbbiakban az általuk folyósított forintösszegeknél nagyobb összegek meghatározására a forintosítás leple alatt, hogy felszámíthassák az adósokra a pénzkölcsönnyújtási szolgáltatás nélkül kivetett árfolyam különbözet összegét is.

Lényegesen magasabb árfolyamon rendelte el az általam panaszolt jogszabályokban a devizaösszegek forintosítását a törvényhozó testület, mint amilyen árfolyamon a bankok az adósok rendelkezésére bocsátották a hiteleket.

Az MNB hivatalos árfolyamai az évek során, és ezekhez képest a forintosításra meghatározott piaci árfolyam aránya:

dátum képest	ft/CHF	256,6 ft/CHF %-os aránya a folyósításkori árf.hoz
2004. május 3.	161,53	158,9 %
2005. május 2.	163,79	156,7 %
2006. május 2.	168,73	152,1 %
2007.május 2.	149.53	171,6 %
2008.május 5.	154,70	165,9 %
2009. május 4.	190,60	134,6 %

A 2014. évi LXXVII. törvény a forintosításról 10. § -ának b) pontja és a 15. §. (1) bekezdésének b) pontja szerint

"2014. november 7. napján az MNB által hivatalosan jegyzett devizaárfolyama"

256,6 forint/CHF árfolyamon történő forintosítás esetén százalékban kifejezve ekkora mértékű többletet tudtak a bankok felszámítani a hitelnyilvántartási számlán szereplő devizaösszegek alapul vételével az élő szerződések esetén a bankok adóssal szemben fennálló tartozásaira és a felmondott szerződések illetve már végrehajtás alatt lévő adósok esetén a hátralékos tartozás forintra váltásakor az adósok terhére.

Mivel a törvény piaci árfolyamon történő forintosítást engedélyez a bankoknak, nem teljesül a 9000/1946. (VII.28.) ME rendelet szerinti elvárás, miszerint a magyar állam közokiratba

foglaltan csak a forintértéken közokiratba foglalt tartozások beszedéséhez biztosítja a végrehajtás útján történő jogérvényesítést az adós nemfizetése esetén.

A bankok erőfölénnyel történő visszaélését nem szorította vissza a Parlament által meghozott 2014. évi LXXVII. törvény 10. § -a. De a fizetni még képes adósok esetén olyan többlet felszámítására került sor, amely 35-70 % -a a joggal követelhető hátralévő tartozásnak. A jövőben erre kamat, díj, költség felszámítása fog történni, és növekvő kamat esetén az adósok a tőketöbblet miatt fizetéseképtelenné válhatnak éppen a panaszolt törvényi rendelkezés miatt. A panaszolt törvényi rendelkezés figyelmen kívül hagyja a 9000/1946. (VII. 28.) ME rendelet 12. §-ában foglaltakat, figyelmen kívül hagyja az Alaptörvény K) cikkét, figyelmen kívül hagyja a Ptk.523. §-át, mely szerint az adós a rendelkezésére bocsátott összeget kell hogy megfizesse, figyelmen kívül hagyja a számviteli törvény 165. §-át, mely szerint a bizonylatok adatait a könyvvitelben rögzíteni kell. A hitelfolyósítást tanúsító banki kivonat adata, a folyósított forintösszeg nem lett rögzítve a hitelnyilvántartási számlára úgy, mint pénzkölcsön nyújtási szolgáltatás.

Mindezek miatt a forintosításról szóló törvény panaszolt rendelkezései a törvényhozó testület által biztosítják a bankok számára a magyar lakossággal szemben éveken át alkalmazott erőfölénnyel való visszaélés folytatását, hiszen olyan összegű fennálló forinttartozásra lettek átváltva a devizatartozások, amelyek 35-70 %-kal magasabbak a jogszabályok által megengedettnél, és a már felmondott szerződések esetén rendkívül sok esetben hátraléka sem lenne az adósoknak, vagy pedig megközelítőleg sem lenne ennyi a végrehajtás útján követelhető hátralék. Ehhez hozzáadandó a 2014. évi XL. törvénybe foglalt elszámolás miatt tisztességtelenül felszámított összeg, amely az adós fizetéseképtelenségét előidézte az árfolyam emelkedése miatti árfolyamkülönbözet felszámításával együtt.

A követelhető tartozás forintba átszámított mértékének jogellenesen magas meghatározásán túlmenően az állam által biztosított jogérvényesítési lehetőségét is meghagyta a törvényhozó testület a bankoknak: végrehajtási eljárás keretében olyan banki követeléseket tudnak behajtani, amelyek tisztességtelenül felszámított tételekkel, és jogellenesen nyilvántartásba vett deviza árfolyam erősödésének felszámításával fizetéseképtelenné tett adósoknál fognak tudni végrehajtást kérni, miközben az adósokat a bankok tették tönkre, majd a közjegyzők segítségével közokiratba foglaltatták a felmondáskor a devizahátralékot. Majd erre alapozva a bank kérésére a végrehajtást elrendelik. A még fizető adósok esetén pedig rendkívül magas a fennálló hátralék minden jogos alapot nélkülözően, s emiatt a jövőben a banki követeléseket egyáltalán nem biztos, hogy képesek lesznek teljesíteni.

Mindez a meghozott törvényeknek köszönhető, miközben Magyarország kormányának indítványára az Alkotmánybíróság az általa meghozott határozat indokolásában megemlíti az alaptörvény K) cikkét és a 9000/1946. (VII. 28.) ME rendeletet.

A fizetni még képes adósok esetén olyan többlet felszámítására került sor, amely 35-70 százaléka a joggal követelhető hátralévő tartozásnak. A jövőben erre kamat, díj, költség felszámítása fog történni, és növekvő kamat esetén az adósok a tőketöbblet miatt fizetéseképtelenné válhatnak éppen a panaszolt törvényi rendelkezés miatt. A panaszolt törvényi rendelkezés figyelmen kívül hagyja a 9000/1946. (VII. 28.) ME rendelet 12. §-ában

foglaltakat, figyelmen kívül hagyja az Alaptörvény K) cikkét, figyelmen kívül hagyja a Ptk.523. §-át, mely szerint az adós a rendelkezésére bocsátott összeget kell hogy megfizesse, figyelmen kívül hagyja a számviteli törvény 165. §-át, mely szerint a bizonylatok adatait a könyvvitelben rögzíteni kell. A hitelfolyósítást tanúsító banki kivonat adata, a folyósított forintösszeg nem lett rögzítve a hitelnyilvántartási számlára úgy, mint amilyen jogcímen a bizonylat szerint " hitelfolyósítás" a forintösszeg jóváírása történt.

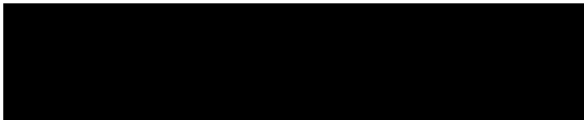
Mindezek miatt a forintosításról szóló törvény panaszolt rendelkezései a törvényhozó testület által biztosítják a bankok számára a magyar lakossággal szemben éveken át alkalmazott erőfölénnyel való visszaélés folytatását, hiszen olyan összegű fennálló forrntartozásra lettek átváltva a devizatartozások, amelyek 35-70 %-kal magasabbak a jogszabályok által megengedettnél, és a már felmondott szerződések esetén rendkívül sok esetben hátraléka sem lenne az adósnak, vagy pedig megközelítőleg sem lenne ennyi a végrehajtás útján követelhető hátralék. Ehhez hozzáadandó a 2014. évi XL. törvénybe foglalt elszámolás miatt tisztességtelenül felszámított összeg, amely az adós fizetéseképtelenségét előidézte az árfolyam emelkedése miatti árfolyamkülönbözet felszámításával együtt.

Tehát a követelhető tartozás forintba átszámított mértékének jogellenesen magas meghatározásán túlmenően az állam által biztosított jogérvényesítési lehetőségét is meghagyta a törvényhozó testület a bankoknak: végrehajtási eljárás keretében olyan banki követeléseket tudnak behajtani, amelyek tisztességtelenül felszámított tételekkel, és jogellenesen nyilvántartásba vett deviza árfolyam erősödésének felszámításával fizetéseképtelenné tett adósoknál fognak tudni végrehajtást kérni, miközben az adósokat a bankok tették tönkre, majd a közjegyzők segítségével közokiratba foglaltatták a felmondáskor a devizahátralékot, majd erre alapozva a bank kérésére a végrehajtást elrendelik. A még fizető adósok esetén pedig rendkívül magas a fennálló hátralék minden jogos alapot nélkülözően, s emiatt a jövőben a banki követeléseket egyáltalán nem biztos, hogy képesek lesznek teljesíteni.

Mindez a meghozott törvényeknek köszönhető, miközben Magyarország kormányának indítványára az Alkotmánybíróság által meghozott határozat indoklása megjelöli az alaptörvény K) cikkét és a 9000/1946. (VII. 28.) ME rendeletet.

Mindezek miatt az Alkotmánybíróságtól kérem a panaszolt jogszabályi rendelkezések megsemmisítését. Kérem, hogy az Alkotmánybíróság kötelezze a jogalkotót olyan jogszabály megalkotására, amely által a banki erőfölénnyel való visszaélésre a továbbiakban nem lesz lehetőség. Kérem, hogy az Alkotmánybíróság fejtse ki álláspontját, hogy milyen további intézkedések megtételét tartja szükségesnek, és a hatalmi ágak szétválása miatt a saját hatáskörén túl mely szervek bevonását tartja indokoltnak a kialakult társadalmi méretű probléma rendezése során.

Tisztelettel:

Tövisskesné Dsupin Judit
indítványozó

MELLÉKLET

A panasz beadványomhoz csatolom azon közokiratokat, amelyekben devizaértéken van meghatározva pénzösszeg:

1. Egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat 2-3o.
2. Jegyzőkönyv és ténytanúsítvány
3. Végrehajtási záradék
4. Földhivatali határozat jelzálogjog bejegyzéséről
5. Ingatlan-nyilvántartási kérelem a számú földhivatali határozathoz

Hajdúböszörmény, 2015. június 24.

Tövisskesné Dsupin Judit
indítványozó